

Als ik hem wegbreng, glimt hij van plezier

Het verhaal van Peng-Fei

Zhou Jian-Hua legt een groen en blauw boekje op tafel. In het groene boekje staat het zwart op wit: Yang Peng-Fei is geestelijk gehandicapt. In het blauwe boekje staat het bedrag dat ze maandelijks van de overheid krijgt als tegemoetkoming in de zorgkosten. Het verhaal van Jian-Hua is bijzonder. Peng-Fei is de zoon van haar tweede man met wie ze in 2009 trouwde. Zelf heeft ze al een zoon van 19 die bij haar ex-man woont. Door het huwelijk krijgt ze er dus een stiefzoon met een zware handicap bij. In haar kleine woning vertelt ze hoe haar stiefzoon haar leven veranderde.

Peng-Fei is 13 jaar oud, maar heeft het verstandelijk vermogen van een kleuter. Zo kan hij niet lezen en schrijven. Door een mislukte operatie kan hij bovendien niet praten. Aanvankelijk woont hij in het tehuis, maar als de kosten voor het verblijf stijgen tot ruim een derde van het gezinsinkomen, zijn Jian-Hua en haar man genoodzaakt hem terug in huis te nemen. De komst van Peng-Fei verandert het leven van Jian-Hua drastisch. 'Peng-Fei eiste steeds al mijn aandacht op en ik had nog geen tijd om mijn jas uit te doen,' vertelt ze. 'Ik kon maar moeilijk accepteren dat hij mijn bewegingsvrijheid zo beperkte.'

Omdat Peng-Fei er anders uitziet en ook anders doet, was hij een gewild mikpunt van pesterijen. 'De buurtkinderen wilden niet met hem spelen en scholden hem uit. Peng-Fei liet het gebeuren, maar huilde niet.' Natuurlijk komt Jian-Hua voor haar stiefzoon op. 'Ik probeerde de andere kinderen zover te krijgen dat ze met Peng-Fei gingen spelen, maar vaak zonder resultaat.'

Het gaat beter met de jongen als hij een plek krijgt in de dagverzorging van het tehuis. Mede door een subsidie van Pleegzorg Xining volgt hij daar nu onderwijs en krijgt hij de gespecialiseerde zorg die hij nodig heeft. 'Peng-Fei kan nu zelf naar het toilet en eet ook zonder hulp,' vertelt Jian-Hua. 'In een speciaal logboek wordt elke week opgeschreven wat hij heeft geleerd en waarmee ik hem thuis kan helpen. Zo leer ik hem nu om zelf zijn handen te wassen. Soms neem ik hem mee naar buiten naar het park of naar de supermarkt. Ook van de burens hoor ik dat hij veel meer dingen zelf kan.'

De man van Jian-Hua werkt als bewaker bij een bank. Zelf veegt ze de straten van Xining schoon. Omdat ze allebei werken, brengen ze per toerbuurt Peng-Fei naar het weeshuis en halen hem daar 's middags weer op. 'Meestal heb ik dan niet veel tijd om met andere ouders te spreken. Dat vind ik wel belangrijk. Daarom doe ik mee aan activiteiten die voor de ouders worden georganiseerd, zoals de uitjes naar het park en de open dag. Ik heb zo zelfs twee vriendinnen gemaakt. Wel zou ik graag nog meer ondersteuning krijgen van het tehuis. Soms weet ik niet goed hoe ik met de jongen om moet gaan.'

Over de verwachtingen voor de toekomst van Peng-Fei is Jian-Hua duidelijk. 'Ik hoop dat hij een zelfstandig leven kan leiden net zoals mijn zoon, maar dan zal hij nog beter zijn best moeten doen. Soms vind ik hem lui. Als ik hem wat wil leren, kijkt hij weg. Ik ben blij dat hij nu weer in het tehuis terecht kan en Peng-Fei ook. Als ik hem wegbreng, glimt hij van plezier.'